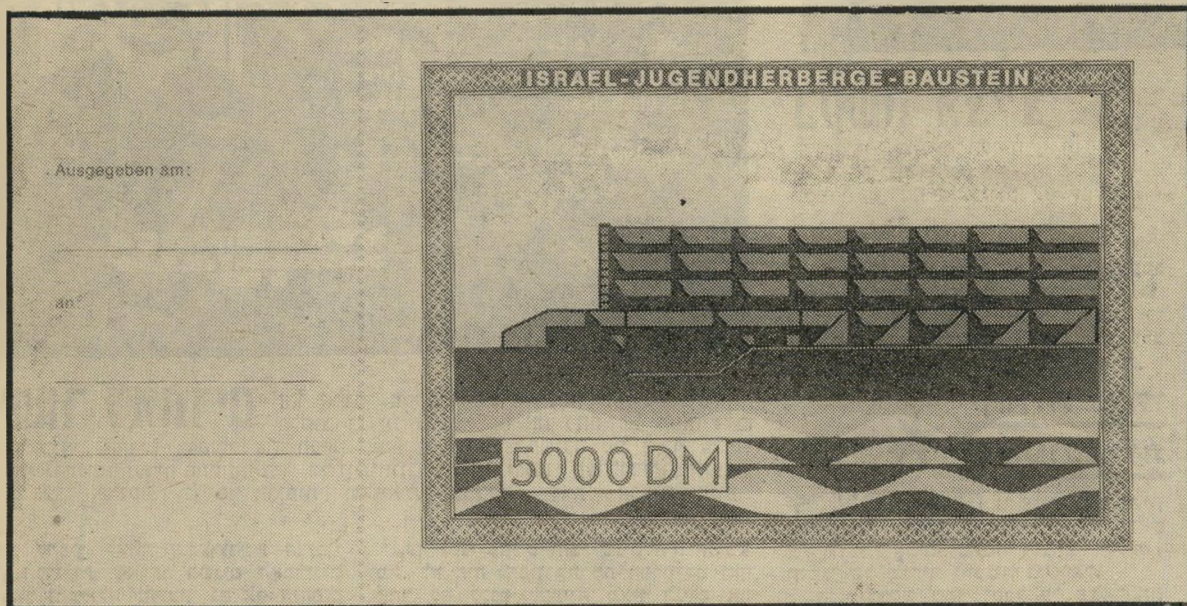

דגם אכסניית הנוער ב"קריית החינוך", שהוכן בידי משרד האדריכלים של אלחנני

קבלות דומות על סכום של 2000 מרק. הקבלות אינן ממוספרות ואין עליהן או על גבי השובר המצורף אליהן, כל ציון לגוף האוסף את התרומות. על השובר הוכן מקום לציון שמו של התורם בלבד. בישראל לא ידע איש על קיומן של פינקסי קבלות מסוג זה.

קבלה אנונימית
זוהי קבלה לתרומה בסך 5000 מרק (כ־60 אלף לירות) עבור "לבנה לאכסניית הנוער בישראל", שהדפיס מליון כדי לגייס באמצעותה תרומות לבניית אכסניית הנוער בישראל. הודפסו גם

רות אל מליון — שנשלחו עוד בטרם נודע לשולחים על מותו הטראגי — היו תביעות כספיות כלפי מרכז השילטון המקומי בסכומים של מיליוני לירות. בכמה מהם היו אף התראות ואיומים על הגשת תביעות משפטיות.

אורח מקרי שהודמן למשרדי המרכז וביקש לראות את מליון, נחרד, כשגילו לו כי מליון נפטר. היה זה וילי קורן, דמות ידועה בקרב הקהילה היהודית בגרמניה, טיפוס בעל עסקים שונים חובקי עולם. וילי הנמוך ועב הגוף, ההולך תמיד כשעל חזהו החשוף תלוי מגן-דוויד ענק עשוי זהב, הוא בעל מיסעדות בספרד ובמיוקרה, קשור בעסקים שטיבם לא ידוע במלטה ומקום מושבו הקבוע היה בדרך כלל העיר דיסלדורף שבגרמניה.

מפי וילי קורן זה נודע לאנשי מרכז השילטון המקומי, שזאב מליון קיבל לא

אחרי מיספר שנות כהונה בתפקיד מז' כירי-העיר רמת-גן, עבר מליון לכהן כ"מזכ"ל מרכז השילטון המקומי, הפך אחר כך למנכ"ל המרכז. קרוב לעשרים שנה כיהן בתפקיד זה, בו הירבה לנסוע ולייצג את השילטון המוניציפאלי בישראל בכי-נוסים ובוועידות בינלאומיות. הוא היה איש תרבות, חריף וממולח ולא במעט נזקפה לזכותו העובדה שבמימצאי הבי"קורת כמעט ולא נמצאו מעולם פגמים בעבודה ובמינהל התקין שבמרכז השילטון המקומי. עד ליום שבו נהרג בתאונה, ימים ספורים אחרי מותו של מליון החלו להתגלות במרכז השילטון המקומי דברים מוזרים ביותר.

למשרדי המרכז, בבית מופעל-הפיס ב"תל-אביב, החלו להגיע מיכתבים, תביעות ופניות, שלאיש לא היה מושג על מה מדובר בהם. במיכתבים, שהיו מופנים יש-י

ובקריהודה, לחלוף על פני בימת-כבוד שהוקמה ברחוב בריהודה, לא הרתק ממכר מוגרבי. אולם קהל ההמונים שהצטופף ברחובות, כדי לחזות במיצעד הצבאי הראשון, מילא את המסלול המיצעד כך שהי מיצעד לא יכול היה לעבור בו.

מכולה מלאה

מרבדים

אחרי שהשתחרר מצה"ל נלקח מליון בידי ראש עיריית רמת-גן, אבי-הגם קריניצי, לכהן בתפקיד מזכיר-העיר רמת-גן. הוא התגלה כאיש נמרץ ומוכשר, ביצועיסט ממדרגה ראשונה, בניגוד לתד-מית שנוצרה לו בעקבות כישלון המיצעד הצבאי שהיה ממונה עליו.

יחד עם זאת, אילו היה זאב מליון מתאבד ולא נהרג בתאונת-דרכים, הרי שהמימצאים, שהצטברו עד כה בחקירת הפרשה, יש בהם כדי לספק מניעים למה שיכול היה להביא אותו לכך.

זאב מליון בן ה-64 היה אחת הדמויות הדומיננטיות ביותר בחיים המוניציפאליים של ישראל, כמעט מאז הקמת המדינה. הגבר גבה-הקומה ובעל החזות האוטוריטית המרשימה, היה למעשה האיש שהפך את מרכז השילטון המקומי, המוסד המשותף לכל העיריות והמועצות המקומיות במדינה, למוסד ריכוזי רב-כוח והשפעה. ראשי עיריות ומועצות עלו ונפלו, ראשי מרכז השילטון המקומי התחלפו גם הם, אם כי בתדירות הרבה יותר קטנה. אצל זאב מליון נשאר תמיד, הוא היה הבוס האמיתי של מרכז השילטון המקומי. על פיו ישק כל דבר במוסד זה שהוא הרבה יותר מאשר מוסד ייצוגי.

מליון, יליד צ'כוסלובקיה, היה עם הקמת המדינה אחד מאנשי-הצבא המנוסים ובעלי הדרגות הבכירות ביותר שעמדו לרשות צה"ל, לכשהוקם. במילחמת-העולם השנייה הוא התגייס לשורות הצבא הבריטי וכש-הוקמה הבריגדה העברית (החטיבה היהודית הלוחמת) במסגרת הצבא הבריטי בשנת 1944, הוא היה אחד משני מפקדי הגדודים שלה. הוא סיים את שירותו הצבאי בבריגדה בדרגת סגן-אלוף. דרגה שרק יהודים ארץ-ישראלים מעטים הגיעו אליה.

למרות זאת, כשהתגייס לצה"ל, לא ניתנו לו תפקידים קרביים שהלמו את דרגתו וניסיונו הצבאי והוא אף לא הועלה בדרגה. היו שניסו להסביר עובדה זאת בנטייתו המפלגתית. מליון השתייך באותן שנים לנה פוליטית לציונים-הכלליים, מפלגת של החטיבה הליברלית בחרות של מ. הוא היה איש-הצבא הבכיר ביותר וצה"ל שהיה מוזהה בגלוי עם מפלגת זו. מליון התפרסם דווקא בהקשר עם אחד המחזלים הפומביים ביותר של צה"ל בשינותיו הראשונות. הוא מונה כמפקד הרי-מיצעד הצבאי של צה"ל שעמד להיערך בתל-אביב, מיד סיום מילחמת-העצמאות, ביום-העצמאות של שנת 1949. זה היה המיצעד שנרשם בהיסטוריה של צה"ל כ"מיצעד שלא צעד".

תמיצעד עמד לצעוד ברחובות אלנבי